

عنوان مقاله:

وارونگی ضمیر در کودکان فارسی زبان مبتلا به درخودماندگی

محل انتشار:

نخستین همایش ملی علوم تربیتی و روان شناسی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

الهه کمری - دانشجوی دکتری زبان شناسی دانشگاه علامه طباطبائی

خدیجه صیادی - کارشناسی ارشد زبان شناسی دانشگاه پیام نور خراسان جنوبی واحد قائن

زینب کمری - دانشجوی کارشناسی علوم تربیتی دانشگاه فرهنگیان شهید صدوقی کرمانشاه

خلاصه مقاله:

اگرچه در خودماندگی یک اختلال نسبتا شایع رشد مغز در میان کودکان در همه کشورها است با این وجود در بعضی از کشورها مانند ایران پژوهش های بسیار کمی در این رابطه صورت گرفته است این پژوهش یک جنبه از این اختلال رشدی پیچیده و چند بعدی با عنوان وارونگی ضمیر را در میان کودکان مبتلا به اختلال طیف درخودماندگی مورد بررسی قرار می دهد. وارونگی ضمیر نوعی وارونگی زبانی شایع در میان کودکان مبتلا به اختلال طیف درخودماندگی است که در آن فرد مبتلا از ضمائر او، تو و شما یا اسن کوچک خود برای اشاره به خود استفاده می کند این پژوهش یافته های یک مطالعه موردی از کودکان فارسی زبان مبتلا به درخودماندگی در سال 92 را گزارش می کند تولیدات کلامی 10 کودک مبتلا به درخودماندگی بین سنین 5 تا 10 سال در مرکز توانبخشی استان تهران مشاهده و ضبط گردید. یافته های این مطالعه مورد نشان داد که وارونگی ضمیر به طور گسترده ای در کلام این کودکان رخ می دهد و به این دلیل که زبان فارسی زبانی ضمیر انداز است معمولا ضمیر فاعلی را حذف می کنند و در نتیجه پسوندهای تصریفی وارونه می شوند یافته های پژوهش حاضر می تواند در زبان های دیگری که ضمیر انداز هیتند نیز قابل اجرا باشد.

کلمات کلیدی:

درخودماندگی، وارونگی ضمیر، زبان فارسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/338647>

